

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 495

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 6 iulie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
186.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative	2	
610.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative	3	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 360 din 7 mai 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală	3-4		
Decizia nr. 363 din 7 mai 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	5-8		
★			
Opinie separată	9		
		Decizia nr. 366 din 14 mai 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală	10-12
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
471.	— Hotărâre privind modificarea anexei nr. 19 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului		13-14
497.	— Hotărâre privind transmiterea unei părți de imobil aflat în domeniul public al statului din administrarea Ministerului Apărării Naționale în administrarea Ministerului Public, pentru Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj-Napoca, Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj și Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca		15-16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2015
pentru modificarea și completarea unor acte normative**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8 din 22 aprilie 2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 28 aprilie 2015, cu următoarele modificări și completări:

1. **La articolul I, punctele 3, 6 și 7 se abrogă.**

2. **La articolul I punctul 9, litera c) a articolului 10 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„c) neemiterea bonului fiscal pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară prețului de vânzare a bunului sau tarifului de prestare a serviciului ori nerespectarea prevederilor art. 1 alin. (8), care determină existența unei sume nejustificate. În sensul acestei prevederi, prin *sumă nejustificată* se înțelege contravaloarea bunurilor livrate sau serviciilor prestate pentru care nu s-au emis bonuri fiscale, diferența până la prețul de vânzare a bunului sau tarifului de prestare a serviciului în cazul emiterii de bonuri cu o valoare inferioară ori contravaloarea bunurilor livrate sau serviciilor prestate fără respectarea prevederilor art. 1 alin. (8);”.

3. **La articolul I punctul 11, litera gg) a articolului 10 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„gg) deținerea la unitatea de vânzare a bunurilor sau de prestare a serviciilor a unor sume care nu pot fi justificate prin datele înscrise în documentele emise cu aparate de marcat electronice fiscale, în registrul special și/sau în chitanțe.”

4. **La articolul I, punctul 12 se abrogă.**

5. **La articolul I punctul 13, litera b) a alineatului (1) al articolului 11 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„b) cele prevăzute la art. 10 lit. a), l), m), o), p), u), x), y), z), bb), cc), ee) și ff), cu amendă în cuantum de 9.000 lei, precum și cu:

- (i) confiscarea veniturilor obținute, pentru contravenția prevăzută la lit. a);
- (ii) suspendarea activității operatorului economic la unitatea de vânzare a bunurilor sau de prestare a serviciilor, până la dotarea cu aparat de marcat electronic fiscal și prezentarea dovezii de plată a amenzii sau a jumătate din cuantumul acesteia, după caz, organului constatator, pentru contravenția prevăzută la lit. cc);”.

6. **La articolul I punctul 13, la articolul 11 alineatul (1), punctul (viii) al literei e) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(viii) în situațiile prevăzute la pct. (vii), dacă operatorul economic achită amenda contravențională sau jumătate din cuantumul acesteia, după caz, precum și o sumă egală cu de zece ori amenda aplicată, sancțiunea complementară încetează de

drept la 24 de ore de la prezentarea dovezii achitării la organul constatator. Suma de bani egală cu de zece ori amenda aplicată se face venit la bugetul de stat și poate fi achitată la Casa de Economii și Consemnațiuni — C.E.C. — S.A. sau la unitățile Trezoreriei Statului. Termenul de 24 de ore curge de la data înregistrării la registratura organului constatator a dovezii achitării sau de la data confirmării de primire dacă aceasta a fost transmisă prin poștă.”

7. **La articolul I punctul 13, alineatul (2) al articolului 11 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Contravenția prevăzută la art. 10 lit. g) se sancționează cu amendă în cuantum de 1.250 lei, care se aplică persoanelor fizice.”

8. **La articolul III punctul 6, alineatul (2¹) al articolului 1 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2¹) Tariful de utilizare se aplică pe rețeaua de drumuri naționale din România, astfel cum este definită la alin. (1) lit. d), cu excepția sectoarelor de drum național aflate în intravilanul municipiilor între indicatoarele de intrare/ieșire în/din acestea.”

9. **La articolul III punctul 16, după litera d) a alineatului (1) al articolului 3 se introduce o nouă literă, litera e), cu următorul cuprins:**

„e) destinate transportului școlar.”

10. **La articolul III punctul 18, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Vehiculele prevăzute la alin. (1) lit. a) pct. (viii)—(xii), lit. b)—e) sunt exceptate de la plata tarifului de utilizare numai dacă sunt înregistrate, ca vehicule exceptate, în baza de date a SIEGMCR.”

11. **La articolul III punctul 20, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„(3) Obligația de a solicita înscrierea/eliminarea vehiculelor prevăzute la alin. (1) lit. a) pct. (viii)—(xii), lit. b)—e) și alin. (1¹) în/din baza de date a SIEGMCR și marcarea vehiculelor prevăzute la alin. (1) lit. a) pct. (i)—(vii) în Registrul național de evidență a permiselor de conducere și a vehiculelor înmatriculate revine utilizatorilor acestora.

(4) Documentele necesare și condițiile de înscriere/eliminare a vehiculelor prevăzute la alin. (1) lit. a) pct. (viii)—(xii), lit. b)—e) și alin. (1¹) în/din baza de date a SIEGMCR și de marcarea vehiculelor prevăzute la alin. (1) lit. a) pct. (i)—(vii) în Registrul național de evidență a permiselor de conducere și a vehiculelor înmatriculate se stabilesc prin normele metodologice pentru aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere care se aprobă prin ordin al ministrului transporturilor.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 2 iulie 2015.

Nr. 186.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2015
pentru modificarea și completarea unor acte normative**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 1 iulie 2015.
Nr. 610.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 360

din 7 mai 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5)
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea „Light Candel Art” — S.R.L. din Brănești în Dosarul nr. 21.344/299/2014 al Judecătoriei Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.440D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a transmis Curții o adresă prin care arată că prezența sa nu mai este necesară, întrucât prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014 a fost admisă o excepție de neconstituționalitate identică.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că dispozițiile legale criticate au fost declarate neconstituționale prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, motiv pentru care solicită respingerea prezentei excepții de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 1 septembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 21.344/299/2014, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Societatea „Light Candel Art” — S.R.L. din Brănești într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de netrimitere în judecată dispuse de procuror.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece părțile nu au posibilitatea de a pleda în fața judecătorului, care ar trebui să perceapă în mod direct argumentele considerate esențiale de părți. De asemenea, „necitarea în cadrul procedurii reglementate de art. 341 din Codul de procedură penală afectează în mod strict doar petenții și intimații, cu toate că textul se referă și la necitarea procurorului, deoarece procurorul este permanent în contact cu

judecătorul în condițiile participării acestuia la soluționarea altor cauze penale.”

7. **Judecătoria Sectorului 1 București** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 341 alin. (5) cu denumirea marginală *Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: *„Judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților.”*

12. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 14 referitor la *Interzicerea discriminării* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 referitor la *Interzicerea generală a discriminării* din Protocolul 12 adițional la Convenție.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, paragrafele 28—48, a statuat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 341 alin. (5) din Codul de

procedură penală potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii *„fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților”* este neconstituțională. Cu acel prilej, instanța de contencios constituțional a arătat că garanțiile procedurale referitoare la dreptul la un proces echitabil ce guvernează întreaga procedură referitoare la temeinicia unei acuzații în materie penală trebuie să dubleze și procedura ce ține de instituirea definitivă a legalității acuzației stabilite prin încheierea judecătorului de cameră preliminară de începere a judecării. *Per a contrario*, ar însemna să se accepte posibilitatea ca o procedură de judecată pe fond să se întemeieze pe o procedură anterioară care, într-o manieră incompatibilă cu garanțiile dreptului la un proces echitabil, restrânge, prin absența contradictorialității și oralității, dreptul la apărare.

14. De aceea, din perspectiva contradictorialității și oralității, ca elemente esențiale ale egalității de arme și ale dreptului la un proces echitabil, legea trebuie să prevadă posibilitatea părților, subiecților procesuali principali și procurorului de a dezbate, în mod efectiv, observațiile depuse judecătorului de cameră preliminară. Așa fiind, pentru realizarea acestor garanții este necesară citarea lor.

15. Drept urmare, Curtea a constatat că dispozițiile art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală referitoare la judecarea plângerii *„fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților”* contravin dreptului la un proces echitabil în componentele sale referitoare la contradictorialitate și oralitate, întrucât atât plângerea petentului, cât și notele scrise ale procurorului și ale intimaților sunt susceptibile de a influența soluția privind litigiul ce face obiectul acelei proceduri, determinantă cu privire la confirmarea/infirmarya stingerii acțiunii penale.

16. Așa fiind, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora *„(3) Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”*, și faptul că, în prezenta cauză, Curtea Constituțională a fost sesizată anterior publicării deciziei de admitere mai sus menționate în Monitorul Oficial al României, Partea I, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate referitoare la soluția legislativă cuprinsă în art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală, potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță *„fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților”*, a devenit inadmisibilă.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea „Light Candel Art” — S.R.L. din Brănești în Dosarul nr. 21.344/299/2014 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 1 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 mai 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 363

din 7 mai 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 241/2005
pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Mihaela Liliana Chiș în Dosarul nr. 1.296/33/2013 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.055D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 23 aprilie 2015, în prezența reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 7 mai 2015, dată la care este pronunțată prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 20 octombrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.296/33/2013, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Mihaela Liliana Chiș într-o cauză penală având ca obiect săvârșirea infracțiunii de reținere și nevărsare, cu intenție, a sumelor reprezentând impozit sau contribuții cu reținere la sursă.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt lipsite de previzibilitate, deoarece din modul de definire a infracțiunii nu poate fi determinată cu exactitate noțiunea de impozit cu reținere la sursă, astfel că o persoană nu poate să își dea seama dacă acțiunea sau inacțiunea sa intră sub incidența normei. Totodată, arată că această prevedere legală nu respectă principiul previzibilității normei juridice, întrucât este lipsită de claritate din perspectiva elementului material, fiind dificil de determinat cu precizie sfera impozitului cu reținere la sursă, pentru a stabili acțiunile sau inacțiunile prohibite de legea penală. În acest context face referire și la prevederile art. 771 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, potrivit căruia „*impozitul (...) se va calcula și se va încasa de notarul public înainte de autentificarea actului (...), impozitul calculat și încasat se virează până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a fost reținut*”.

5. De asemenea menționează că dispozițiile criticate, prin trimiterea în cascadă la acte normative cu forță juridică inferioară, respectiv la formulare — anexe, instrucțiuni de completare a acestor formulare, contravin principiului legalității incriminării, garantat de art. 23 alin. (12) din Constituție și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens menționează jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în ceea ce privește accesibilitatea și previzibilitatea legii.

6. **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori** opinează că, în ceea ce privește conformitatea dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 241/2005 cu cele ale art. 23 alin. (12) din Constituție, acestea „ridică serioase semne de întrebare cu privire la previzibilitatea lor”. Având în vedere cele stabilite de art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, arată că noțiunea de „impozite sau contribuții cu reținere la sursă” (a căror reținere și nevărsare, cu intenție, în cel mult 30 de zile de la scadență, este considerată infracțiune) nu are o reglementare clară în legislația internă. Totodată, susține că textul criticat, care face trimitere la prevederi legale din Codul fiscal, norme metodologice și un număr impresionant de anexe și ordine ale diferitelor instituții ale statului cu competențe în domeniul financiar, fiscal și bugetar, este confuz și imprecis și, prin urmare, imprevedibil.

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, cu modificările ulterioare, care au următorul cuprins: „*Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la un an la 6 ani reținerea și nevărsarea, cu intenție, în cel mult 30 de zile de la scadență, a sumelor reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă.*”

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 23 alin. (12) — „*Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în*

condițiile și în temeiul legii". De asemenea este menționat și art. 7 — „*Nicio pedeapsă fără lege*” — din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în precedent, s-a mai pronunțat asupra soluției legislative cuprinse în dispozițiile art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, însă în raport cu critici diferite față de cele din prezenta cauză, sens în care sunt: Decizia nr. 936 din 13 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 20 din 10 ianuarie 2013, Decizia nr. 162 din 28 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 24 aprilie 2012, Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, și Decizia nr. 1.205 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 795 din 9 noiembrie 2011, decizii prin care Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

13. Analizând dosarul cauzei, Curtea reține că autoarea excepției de neconstituționalitate a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de reținere și nevărsare, cu intenție, a sumelor reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă, în formă continuată, infracțiune prevăzută de art. 6 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969. În acest context critică prevederile art. 6 din Legea nr. 241/2005 sub aspectul modalității de definire a infracțiunii, întrucât nu poate fi determinată cu precizie noțiunea de „impozit cu reținere la sursă”, pentru a stabili acțiunile sau inacțiunile prohibite de legea penală. Mai mult, calificarea impozitului din transferul proprietăților imobiliare ca un impozit cu reținere la sursă se realizează printr-un ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, act normativ cu valoare infralegală.

14. Curtea constată că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 241/2005 incriminează reținerea și nevărsarea, cu intenție, a sumelor reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă, iar dispozițiile de lege la care se raportează, în speța de față, sunt cuprinse în art. 771 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, care prevăd obligația notarului public de a vira impozitul pentru transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a fost reținut [impozit care se calculează și se încasează de notarul public înainte de autentificarea actului sau, după caz, întocmirea încheierii de finalizare a succesiunii].

15. În ceea ce privește incriminarea unei fapte, Curtea, în jurisprudența sa, a statuat că dispozițiile legale incriminatoare constituie o expresie a prevederilor art. 23 alin. (12) din Constituție, potrivit cărora „*Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii*”, precum și a celor ale art. 73 alin. (3) lit. h), care reglementează competența legiuitorului de a stabili infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora. În temeiul dispozițiilor constituționale menționate, legiuitorul este liber să aprecieze atât pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, cât și condițiile răspunderii juridice pentru acea faptă (Decizia nr. 1.205 din 20 septembrie 2011, precitată). Astfel, dacă prevederile art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție indică autoritatea competentă să reglementeze infracțiunile — Parlamentul, respectiv Guvernul pe calea delegării legislative constituționale, relațiile sociale reglementate, procedura și majoritatea de vot necesare incriminării, dispozițiile art. 23 alin. (12) din Constituție implică exigența ca infracțiunile și pedepsele să fie stabilite numai printr-un act normativ cu forță de lege — „în temeiul legii”, iar prin trimiterea la „condițiile legii” trebuie realizată coroborarea cu art. 1 alin. (5) din Constituție care consacră principiul legalității și care impune obligația ca normele adoptate să fie precise, clare și previzibile.

16. În acest context, Curtea observă că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta *trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat* (a se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012). În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66).

17. De aceea, o lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție, numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita.

18. Curtea, având în vedere principiul generalității legilor, reține că poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, sulețe care nu trebuie să afecteze, însă, previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la care se rețin, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Cine Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59).

19. Totodată, Curtea constată că, potrivit art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din data de 21 aprilie 2010 „*textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce*”, iar potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege, „*actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie*”.

20. Așadar, față de cele menționate mai sus, Curtea constată că dispozițiile art. 23 alin. (12) din Constituție impun garanția reglementării prin lege a incriminării faptelor și stabilirea sancțiunii corespunzătoare și, în mod implicit, obligația în sarcina legiuitorului de a adopta legi care să respecte cerințele de calitate ale acestora, care se circumscriu principiului legalității prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție.

21. Curtea observă că legiuitorul, prin Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, a stabilit cadrul legal pentru impozitele, taxele și contribuțiile sociale obligatorii, care constituie venituri la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetul asigurărilor pentru șomaj și fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, precizând și contribuabilii care au obligația să plătească aceste impozite, taxe și contribuții sociale, precum și modul de calcul și de plată a acestora. De asemenea, autorizează Ministerul Finanțelor Publice să elaboreze norme metodologice, instrucțiuni și ordine în aplicarea acestui cod fiscal și a convențiilor de evitare a dublei impuneri [potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal]. Totodată, prin Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, la alin. (2) al art. 228 [cu denumirea marginală — *Acte normative de aplicare*], legiuitorul delegat a prevăzut că *formularele necesare și instrucțiunile de utilizare* a acestora privind administrarea creanțelor fiscale se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

22. Din examinarea prevederilor legale în materie fiscală menționate mai sus, coroborate cu cele ale Legii nr. 241/2005, Curtea observă că acestea nu precizează, în mod concret, care sunt veniturile impozabile cu reținere la sursă, limitându-se la a menționa în cuprinsul acestora, sporadic, spre exemplu, *„reținerea la sursă a impozitului reprezentând plăți anticipate pentru unele venituri din activități independente”* [art. 52 din Legea nr. 571/2003], *„veniturile sub formă de premii se impun, prin reținerea la sursă, cu o cotă de 16% aplicată asupra venitului net realizat din fiecare premiu”* [art. 77 din Legea nr. 571/2003] sau *„plătitorii de venituri cu regim de reținere la sursă a impozitelor, cu excepția plătitorilor de venituri din salarii, conform prezentului titlu, au obligația să depună o declarație privind calcularea și reținerea impozitului pentru fiecare beneficiar de venit la organul fiscal competent, până în ultima zi a lunii februarie inclusiv a anului curent pentru anul expirat”* [art. 119 din Legea nr. 571/2003].

23. Curtea observă că prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 101/2008 privind aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor, taxelor și contribuțiilor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau **reținere la sursă**, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 30 ianuarie 2008, cu modificările și completările ulterioare, anexa nr. 8, sunt reglementate *Instrucțiunile de completare a formularului 100 „Declarație privind obligațiile de plată la bugetul de stat”, cod 14.13.01.99/bs, care, la capitolul I — Depunerea declarației, stabilesc că „Declarația privind obligațiile de plată la bugetul de stat se completează și se depune de plătitorii de impozite și taxe cărora le revin, potrivit legislației în vigoare, obligațiile de plată cuprinse în Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul de stat prevăzut în anexa nr. 15”.*

Pct. 1.1 lit. a) din anexa nr. 8 la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 101/2008, cu modificările și completările ulterioare, enumeră, în contextul stabilirii termenelor până la care se depun declarațiile privind obligațiile de plată la bugetul de stat, mai multe tipuri de impozit ca fiind *„impozit reținut la sursă”*, conform legislației specifice privind impozitul pe venitul persoanelor fizice, printre care se regăsește *„impozit pe veniturile din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal”*, dar și categoria *„impozit pe alte venituri ale persoanelor fizice”*, care este insuficient precizată. Totodată, potrivit pct. 3.2.3 din anexa nr. 8 la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 101/2008, cu modificările

și completările ulterioare, impozitul pe veniturile din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal se stabilește de notarii publici, în conformitate cu dispozițiile art. 77¹ alin. (1) și (3) din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordinului ministrului economiei și finanțelor și al ministrului justiției nr. 1.706/1.889/C/2008 privind aprobarea procedurilor de stabilire, plată și rectificare a impozitului pe veniturile din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal și a modelului și conținutului unor formulare prevăzute la titlul III din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Totodată, în anexa nr. 15 la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 101/2008, cu modificările și completările ulterioare, anexă care prevede *„Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul de stat”*, la pct. 19, rubrica *„Denumire creanță fiscală”*, se regăsește *„Impozit pe veniturile din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal”*, iar la rubrica *„temei legal”* sunt menționate art. 77¹ și 93 din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare.

24. Având în vedere cele expuse, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 241/2005, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la un an la 6 ani reținerea și nevărsarea, cu intenție, în cel mult 30 de zile de la scadență, a sumelor reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă, **însă nici în cuprinsul acestui articol, nici în cuprinsul legii menționate sau al altor acte normative, noțiunea de „impozite sau contribuții cu reținere la sursă” nu este definită.** Însă, prin normele infralegale, care au menirea de a aproba modelul și conținutul formularelor utilizate pentru declararea impozitelor, taxelor și contribuțiilor, sunt inventariate impozitele și contribuțiile colectate prin *reținere la sursă*, iar impozitul pe veniturile din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal sau impozitul pe alte venituri ale persoanelor fizice este menționat ca un impozit cu *reținere la sursă*. Așadar, Curtea reține că obiectul material al infracțiunii nu este configurat prin lege, ci printr-un act administrativ de aplicare a legii al cărui obiect de reglementare vizează, în realitate, un domeniu distinct, respectiv aprobarea modelului și conținutului unor formulare. Or, în ipoteza infracțiunilor, inclusiv a celor reglementate în domeniul fiscal, legiuitorul trebuie să indice în mod clar și neechivoc obiectul material al acestora în chiar cuprinsul normei legale sau acesta să poată fi identificat cu ușurință prin trimiterea la un alt act normativ de rang legal cu care textul incriminator se află în conexiune, în vederea stabilirii existenței/inexistenței infracțiunii.

25. Raportând cele prezentate mai sus la speța de față, Curtea constată că legiuitorul și-a respectat numai din punct de vedere formal competența constituțională de a legifera, fără ca prin conținutul normativ al textului incriminator să stabilească cu claritate și precizie obiectul material al infracțiunii, ceea ce determină o lipsă de previzibilitate a acestuia. Așa fiind, textul supus controlului de constituționalitate nu respectă condițiile de calitate a legii, respectiv din modul de definire a infracțiunii prevăzute la art. 6 din Legea nr. 241/2005 nu poate fi determinată noțiunea de „impozit cu reținere la sursă”, astfel că destinatarul normei nu poate să își ordoneze conduita, în funcție de ipoteza normativă a legii.

26. În ceea ce privește accesibilitatea legii, Curtea constată că, din punct de vedere formal, aceasta are în vedere aducerea la cunoștința publică a actelor normative de rang infraconstituțional și intrarea în vigoare a acestora, care se realizează în temeiul art. 78 din Constituție, respectiv legea se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o data ulterioară prevăzută în textul ei.

27. Însă, pentru a fi îndeplinită cerința de accesibilitate a legii, nu este suficient ca o lege să fie adusă la cunoștință publică, ci este necesar ca între actele normative care reglementează un anumit domeniu să existe atât o conexiune logică pentru a da posibilitatea destinatarilor acestora să determine conținutul domeniului reglementat, cât și o corespondență sub aspectul forței lor juridice. Nu este așadar admisă o reglementare dispartă a domeniului sau care să rezulte din coroborarea unor acte normative cu forță juridică diferită. În acest sens, normele de tehnică legislativă referitoare la integrarea proiectului în ansamblul legislației statuează că actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care actul normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel cu care se află în conexiune [art. 13 lit. a) din Legea nr. 24/2000]. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere [art. 16 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 24/2000], care operează întotdeauna între acte normative cu aceeași forță juridică.

28. Raportând prevederile criticate la principiile mai sus enunțate, Curtea constată că acestea nu respectă cerința de accesibilitate a legii, întrucât dispozițiile art. 6 din Legea nr. 241/2005, pe lângă faptul că nu definesc ele însele noțiunea de „*impozite sau contribuții cu reținere la sursă*”, nu fac trimitere la un act normativ de rang legal care s-ar afla în conexiune cu acestea, respectiv să fie indicate, în mod concret, norme legale care stabilesc categoria impozitelor sau contribuțiilor cu reținere la sursă, în care s-ar afla și impozitul pentru transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal. Singura mențiune cu privire la acesta este cuprinsă într-un act administrativ dat în aplicarea unor acte normative de reglementare primară, fără a exista o legătură cu obiectul de reglementare al Legii nr. 241/2005, lege penală în sensul art. 173 din Codul penal.

29. În acest context, Curtea reține că, potrivit tezei întâi din art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* — din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nimeni

nu poate fi condamnat pentru o acțiune sau o omisiune care, în momentul săvârșirii, nu constituia o infracțiune potrivit dreptului național sau internațional. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei* (paragraful 145), reiterând jurisprudența sa anterioară, arată că art. 7 din Convenție prevede, printre altele, principiul că numai legea poate defini o crimă și prescrie o pedeapsă (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) și, de asemenea, stabilește principiul că legea penală nu trebuie să fie interpretată extensiv în detrimentul acuzatului. Rezultă că infracțiunile și pedepsele relevante trebuie să fie clar definite de lege, cerință care este îndeplinită numai în cazul în care individul își poate da seama din conținutul dispoziției legale care sunt actele sau omisiunile care angajează răspunderea sa penală.

30. În concluzie, Curtea constată că prevederile criticate nu respectă exigențele constituționale referitoare la calitatea legii, respectiv nu întrunesc condițiile de claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate, fiind contrare dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

31. Distinct de acestea, Curtea observă că legiuitorul, prin normele criticate, a urmărit să descurajeze contribuabilii de la sustragerea prin orice mijloace de la impunerea sau de la plata impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului de stat, bugetelor locale, bugetului asigurărilor sociale de stat și bugetelor fondurilor speciale, însă atingerea de către stat a unor obiective, chiar și atunci când acestea sunt de interes general și necesare, nu se poate face decât cu respectarea Constituției, care, potrivit art. 1 alin. (5), este obligatorie. Astfel, nu se poate pretinde unui subiect de drept să respecte o lege care nu este clară, precisă, previzibilă și accesibilă, întrucât acesta nu își poate adapta conduita în funcție de ipoteza normativă a legii; tocmai de aceea, autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile mai sus arătate.

32. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihaela Liliana Chiș în Dosarul nr. 1.296/33/2013 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și constată că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 mai 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția adoptată cu majoritate de voturi, considerăm că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, cu modificările ulterioare, care a format obiectul sesizării în prezenta cauză, trebuia **respinsă ca inadmisibilă** pentru următoarele argumente:

Excepția de neconstituționalitate nu are legătură cu cauza.

Potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea decide asupra excepțiilor *care au legătură cu soluționarea cauzei*, neîndeplinirea acestei condiții legale determinând respingerea ca inadmisibilă a excepțiilor de neconstituționalitate invocate.

Or, excepția de neconstituționalitate ce face obiectul prezentului dosar a fost ridicată într-o cauză penală având ca obiect săvârșirea infracțiunii de reținere și nevărsare, cu intenție, a sumelor reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă. În cauza dedusă judecării nu este vorba despre fapta de nereținere a sumelor reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă (ceea ce ar putea motiva o eventuală lipsă de previzibilitate a normei de incriminare, respectiv a imposibilității determinării cu precizie a categoriei și impozitului cu reținere la sursă). Fapta incriminată are ca situație premisă reținerea sumelor de bani și nevărsarea acestora (a sumelor deja reținute) cu intenție. Nu se poate pretinde că sumele reținute cu titlu de impozite și contribuții nu au avut o bază legală previzibilă, la momentul când acestea au fost reținute, pentru ca mai apoi să se susțină că „reținerea la sursă” nu este clar definită prin prevederile legale de natură fiscală, iar norma a devenit neclară la momentul la care sumele reținute trebuiau vărsate la buget.

Așadar, chiar dacă, din punct de vedere formal, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie textul legal de incriminare aplicat în cauză, criticile formulate vizează o ipoteză juridică ce nu se regăsește nici în acest text și nici în cauza în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate.

Critica de neconstituționalitate se bazează pe compararea mai multor texte de lege și raportarea concluziei la dispoziții/principii ale Constituției.

Printr-o bogată jurisprudență, Curtea Constituțională a statuat că „examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acelui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției” (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 948 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 19 august 2009, Decizia nr. 463 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 21 iunie 2011, Decizia nr. 523 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 22 ianuarie 2014).

Se constată că această modalitate de fundamentare a excepției de neconstituționalitate (care a determinat în precedent pronunțarea de soluții de respingere ca inadmisibile a excepțiilor de neconstituționalitate astfel formulate și motivate) este utilizată și în prezenta cauză. Astfel, deși obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, criticile autoarei excepției vizează în concret coroborarea normei de incriminare cu prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Mediat, aceste din urmă dispoziții sunt de fapt criticate pentru că nu definesc noțiunea de „*impozite sau contribuții cu*

reținere la sursă”, ceea ce ar conduce la concluzia că incriminarea, prin Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, a infracțiunii de reținere și nevărsare, cu intenție, în cel mult 30 de zile de la scadență, a sumelor reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă este neconstituțională. Chiar și această concluzie ce rezultă din compararea art. 6 din Legea nr. 241/2005 cu prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal suferă sub aspectul logicii de interpretare a normelor juridice, întrucât, astfel cum s-a arătat, fapta pentru care autoarea excepției de neconstituționalitate a fost trimisă în judecată constă în nevărsarea cu intenție la bugetul de stat a sumelor de bani reprezentând impozite/contribuții la bugetul de stat, sume care au fost deja reținute.

De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității art. 6 din Legea nr. 241/2005 (spre exemplu, Decizia nr. 936 din 13 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 20 din 10 ianuarie 2013, Decizia nr. 162 din 28 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 24 aprilie 2012, Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, și Decizia nr. 1.205 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 795 din 9 noiembrie 2011). Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, fără a fi pusă în discuție lipsa de predictibilitate a textului de lege criticat, ceea ce demonstrează că acesta nu a pus probleme în practica aplicării.

În plus, constatarea neconstituționalității art. 6 din Legea nr. 241/2005 nu rezolvă eventuala lipsă de predictibilitate a Codului fiscal, acesta din urmă trebuind modificat și completat în situația în care este neclar sub aspectele relevate de autoarea excepției. Potrivit art. 1 alin. (1) din Codul fiscal, acest cod (așadar, nu Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale) „*stabilește cadrul legal pentru impozitele, taxele și contribuțiile sociale obligatorii prevăzute la art. 2 care constituie venituri la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetul asigurărilor pentru somaj și fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, precizează contribuabilii care au obligația să plătească aceste impozite, taxe și contribuții sociale, precum și modul de calcul și de plată a acestora....*”

Întrucât lipsa de predictibilitate a normei criticate este dedusă din coroborarea acesteia cu un cadru legislativ general (despre acest cadru afirmându-se că nu ar fi clar), singurul efect al deciziei de constatare a neconstituționalității este acela al dispariției unui mijloc legal de protejare a bugetului de stat și de protecție a persoanelor cărora li s-au reținut impozitele cu diferite destinații (contribuții, impozite etc.), dar nu au fost virate bugetului, situație în care nu își vor putea dovedi/solicita diferite drepturi de care se leagă plata acestor impozite și contribuții.

De aceea, este necesară urgenta intervenție a legiuitorului pentru a complini vidul legislativ astfel creat, întrucât, deși considerentele deciziei pronunțate s-au raportat exclusiv la sintagma „*sumelor reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă*”, efectele deciziei de admitere se răsfrâng asupra întregului art. 6 din Legea nr. 241/2005.

Instanța constituțională nu a sancționat incriminarea faptei de reținere și nevărsare, cu intenție, în termenul prevăzut de lege, a sumelor reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă, ci insuficienta definire a acestei categorii de impozite/contribuții.

Judecători,

Petre Lăzăroiu

Valer Dorneanu

Simona-Maya Teodoroiu

Tudorel Toader

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 366

din 14 mai 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (7) teza întâi
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 5.672/296/2013 și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 238D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, considerând că dispozițiile de lege criticate nu sunt aplicabile în cauza în care a fost invocată această excepție. De altfel, consideră că dispozițiile art. 20 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor constituționale invocate. În acest sens arată că susținerile autorului excepției pleacă de la o premisă falsă, anume că, dacă dreptul la repararea prejudiciului a fost cedat, cesionarul nu poate participa în procesul penal. Or, în art. 20 alin. (7) teza a doua se prevede posibilitatea disjungerii acțiunii civile, dar această acțiune se soluționează tot în cadrul procesului penal, de către instanța penală, astfel că cesionarul se află în aceeași situație cu succesorii de drepturi ai victimei infracțiunii. Dacă cesionarea se face înainte de constituirea ca parte civilă, este justificat ca cesionarul să fie supus unui tratament juridic diferit în raport cu succesorii victimei infracțiunii, neavând nicio legătură cu aceasta. Cât privește aspectele referitoare la efectele împăcării părților consideră că acestea reprezintă probleme de interpretare a legii, iar nu probleme de constituționalitate. De asemenea arată că dispozițiile art. 159 alin. (2) din Codul penal prevăd că împăcarea părților stinge și acțiunea civilă, dar pentru aceasta este necesar să existe o astfel de acțiune civilă în procesul penal. Dacă acțiunea se exercită în cadrul procesului civilă, urmează regulile din procesul civil.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 5.672/296/2013, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată, cu prilejul soluționării apelului formulat de Emeric Vadasz împotriva Sentinței penale nr. 1.027 din 30 iunie 2014 a Judecătorei Satu Mare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori susține, în esență, că dispozițiile art. 20 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, care prevăd că, în situația transmiterii dreptului la repararea prejudiciului unei alte persoane, cesionarul nu poate exercita acțiunea civilă în cadrul procesului penal, sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și art. 53. În acest sens arată că legiuitorul s-a abătut de la regimul juridic al cesiunii de creanță și, în loc să prevadă continuarea procesului penal față de succesorul în drepturi al persoanei care a înstrăinat drepturile litigante și care preia automat procesul în faza procesuală în care se găsește, îi îngrădește acestuia posibilitatea de a exercita sau de a continua exercitarea acțiunii civile în cadrul procesului penal, urmând ca interesele sale să fie valorificate cu o întârziere nejustificată, respectiv într-o acțiune civilă separată, doar după finalizarea procesului penal. Astfel, restrângerea exercitării unor drepturi nu este argumentată temeinic și nici nu este proporțională cu situația care a determinat-o, aducând atingere substanței dreptului respectiv.

6. Totodată, arată că, în caz de deces ori de faliment ori de reorganizare a persoanei juridice, succesorul în drepturi poate interveni în procesul penal fără alte condiții decât cele legate de termenul în care poate prelua procesul, însă în cazul cesiunii de creanță nu mai funcționează aceleași reguli de drept, deși efectele transmiterii drepturilor sunt identice. Prin urmare, se încalcă dispozițiile constituționale care prevăd egalitatea în drepturi a cetățenilor.

7. În sfârșit, consideră că dispozițiile de lege criticate aduc atingere prevederilor constituționale care consacră dreptul la un proces echitabil. În acest sens arată că, în situația în care sunt cedate drepturile patrimoniale litigioase și apoi intervine împăcarea inculpatului cu partea vătămată, procesul penal nu ar putea fi finalizat, întrucât împăcarea trebuie să fie necondiționată și să vizeze atât acțiunea penală, cât și cea civilă. Or, pentru a opera încetarea procesului penal față de inculpat s-ar impune ca împăcarea să opereze și cu cesionarul, numai că acesta nu poate interveni în procesul penal, potrivit art. 20 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală. Exemplificând, arată că, în

cauza în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate, persoana vătămată a cesionat drepturile sale patrimoniale către o societate comercială, care, la rândul său, le-a cedat unei alte persoane juridice, iar inculpatul afirmă că nu știe cu cine trebuie să se împace, întrucât cesionarul nu mai poate avea calitate procesuală în cadrul procesului penal. În concluzie, autorul excepției arată că este încălcat dreptul la un proces echitabil și ierarhia actelor normative, respectiv prioritatea reglementărilor internaționale față de cele interne, a Constituției față de normele naționale și ale principiilor de bază ale dreptului material civil față de dispozițiile procedurale de aplicare ale acestora în materie civilă și penală.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 20 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: *„Dacă dreptul la repararea prejudiciului a fost transmis pe cale convențională unei alte persoane, aceasta nu poate exercita acțiunea civilă în cadrul procesului penal.”*

12. Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate contravin următoarelor prevederi constituționale: art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 alin. (3) care consacră dreptul la un proces echitabil și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 20 din Codul de procedură penală prevăd condițiile în care partea vătămată sau succesorii acesteia se pot constitui ca parte civilă. Astfel, alin. (1) din articolul amintit stabilește începutul cercetării judecătorești ca fiind termenul-limită până la care persoana vătămată sau succesorii acesteia poate/pot solicita constituirea ca parte civilă în procesul penal, iar, potrivit alin. (5), până la finalizarea cercetării judecătorești, partea civilă poate: *„a) îndrepta erorile materiale din cuprinsul cererii de constituire ca parte civilă; b) mări sau micșora întinderea pretențiilor; c) solicita repararea prejudiciului material prin plata unei despăgubiri bănești, dacă repararea în natură nu mai este posibilă.”* Alin. (2) din același articol prevede forma și conținutul cererii de constituire ca parte civilă. Potrivit alin. (4), *„în cazul nerespectării vreuneia dintre condițiile prevăzute la alin. (1) și (2), persoana vătămată sau*

succesorii acesteia nu se mai pot constitui parte civilă în cadrul procesului penal, putând introduce acțiunea la instanța civilă.”

14. Din conținutul dispozițiilor de lege mai sus arătate, dar și a celor ale art. 19 alin. (4) din Codul de procedură penală, Curtea observă că, de regulă, acțiunea civilă exercitată în vederea obținerii despăgubirilor cauzate de săvârșirea unei infracțiuni se realizează în cadrul procesului penal. Cu toate acestea, există mai multe situații când acțiunea civilă se exercită separat de acțiunea penală, fie în fața instanței civile, așa cum sunt situațiile prevăzute de art. 27 din Codul de procedură penală, fie în fața instanței penale, așa cum este situația disjunerii acțiunii civile, potrivit art. 26 din același act normativ.

15. În ceea ce privește situația persoanelor care au dobândit pe cale convențională dreptul la repararea prejudiciului, dispozițiile art. 20 alin. (7) din Codul de procedură penală prevăd două ipoteze. O primă ipoteză — criticată de autorul excepției — se referă la situația când persoana vătămată sau succesorii acesteia nu s-a/nu s-au constituit parte civilă în cadrul procesului penal înainte de transmiterea dreptului către o altă persoană. În acest caz, valorificarea drepturilor civile nu se poate face decât pe calea unei acțiuni civile separate. O a doua ipoteză are în vedere situația în care, înainte de transmiterea dreptului la repararea prejudiciului, persoana vătămată sau succesorii acesteia s-a/s-au constituit parte civilă în procesul penal, caz în care disjungere acțiunii civile apare ca fiind opțională.

16. Potrivit dispozițiilor art. 27 alin. (1) și (7) din Codul de procedură penală, în situația când persoana vătămată sau succesorii nu s-a/nu s-au constituit parte civilă în procesul penal și exercită separat acțiunea civilă, această acțiune va fi suspendată *„după punerea în mișcare a acțiunii penale și până la rezolvarea în primă instanță a cauzei penale, dar nu mai mult de un an.”*

17. Curtea constată că dispozițiile art. 20 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală instituie o diferență de tratament între cesionarul dreptului la repararea prejudiciului și succesorii victimei infracțiunii, sub aspectul posibilității de a-și promova dreptul la acțiunea civilă în cadrul procesului penal. Astfel, spre deosebire de succesorii legali ai persoanei vătămate, care au dreptul de a promova acțiunea civilă în cadrul procesului penal, în situația în care cedentul dreptului litigios nu s-a constituit parte civilă, cesionarul convențional al acestui drept nu poate promova acțiunea civilă decât separat, în fața instanței civile. Autorul excepției consideră că cesionarul convențional al dreptului litigios este discriminat atât în raport cu succesorii persoanei vătămate, cât și cu cesionarii altor drepturi, întrucât aceștia din urmă se bucură de toate drepturile și mijloacele de apărare pe care le-ar fi avut cedentul. Consideră totodată că tratamentul juridic aplicabil cesionarilor este defavorabil, întrucât soluționarea acțiunii civile în fața instanței civile duce la o întârziere nejustificată a dezlegării acestei cauze.

18. Față de această critică, Curtea reține că posibilitatea de a exercita acțiunea civilă în cadrul procesului penal nu poate fi privită ca reprezentând un drept fundamental, singura exigență constituțională a art. 21 fiind aceea de a se asigura persoanelor dreptul de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor legitime. Prin urmare, odată asigurat dreptul persoanei care a suferit un prejudiciu material sau moral de a se adresa justiției pentru apărarea dreptului său, exercitarea acestui drept — în cadrul procesului penal ori separat — apare ca fiind doar o modalitate de valorificare a

accesului la justiție, pe care legiuitorul este liber să o aleagă, în funcție de politica adoptată în materia penală. Astfel, Curtea constată că, odată cu adoptarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, legiuitorul a adoptat măsuri care să contribuie la accelerarea soluționării conflictului penal, măsuri ce au vizat, între altele, limitarea situațiilor în care acțiunea civilă este soluționată în cadrul procesului penal. În acest sens, în expunerea de motive la Legea nr. 135/2010 s-a arătat că, *„de principiu, acțiunea civilă se exercită în cadrul procesului penal numai în măsura în care, prin aceasta nu se depășește durata rezonabilă a procesului. În același scop, proiectul stabilește că acțiunea civilă nu poate fi exercitată în cadrul procesului penal, dacă dreptul la repararea prejudiciului a fost transmis pe cale convențională unei alte persoane.”*

19. Referitor la principiul egalității în drepturi a cetățenilor, Curtea Constituțională a arătat în mod constant în jurisprudența sa că acesta nu presupune uniformitate, astfel că situații diferite justifică un tratament juridic diferit. În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 408 din 8 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 25 octombrie 2013, Decizia nr. 130 din 7 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 19 aprilie 2013, ori Decizia nr. 660 din 19 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2012. Tratatul juridic diferit pe care legiuitorul l-a instituit pentru persoana care a dobândit dreptul la repararea prejudiciului, chiar dacă atrage o întârziere a soluționării acțiunii civile, este justificat de situația diferită a acesteia în raport cu cea a persoanei vătămate ori a succesorilor acesteia, persoane asupra cărora s-au răsrânt în mod direct sau indirect consecințele infracțiunii. De altfel, pentru a preveni întârzierea prea mare a soluționării acțiunii civile exercitate separat, legiuitorul a prevăzut în art. 27 alin. (7) din Codul de procedură penală că suspendarea acestei acțiuni nu poate avea loc decât *„până la rezolvarea în primă instanță a cauzei penale, dar nu mai mult de un an”*. Mai mult, soluționarea separată a acțiunii civile pentru persoanele prevăzute în art. 20 alin. (7) din Codul de procedură penală este obligatorie atât timp cât partea vătămată ori succesorii acesteia, cedenți ai dreptului

litigios, nu s-a/nu s-au constituit parte civilă. În situația contrară, teza a doua a articolului amintit prevede posibilitatea continuării judecării acțiunii civile în cadrul procesului penal, dacă instanța nu dispune disjungerea acesteia.

20. Cât privește comparația pe care autorul excepției o face între cesionarul dreptului la repararea prejudiciului, la care se referă textul de lege criticat, și cesionarii altor drepturi litigioase, în sensul în care cel dintâi ar fi întârziat în realizarea dreptului său, Curtea apreciază că aceasta nu relevă o contradicție cu principiul constituțional al egalității în drepturi, de vreme ce modalitățile de apărare a fiecărui drept în fața justiției diferă în funcție de natura dreptului și de cadrul procesual în care se realizează, iar, în esența sa, dreptul de acces la justiție s-a realizat.

21. Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. 20 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor și dreptul la un proces echitabil.

22. Cât privește cea de-a doua critică formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, Curtea observă că aceasta dorește clarificarea situației dacă, pentru a da eficiență împăcării dintre inculpat și persoana vătămată sub aspect civil, este necesară împăcarea inculpatului și cu cesionarul dreptului la repararea prejudiciului. Întrucât art. 20 alin. (7) din Codul de procedură penală nu prevede în mod expres soluția la această problemă, consideră că textul de lege nu este predictibil.

23. Examinând critica formulată, Curtea apreciază că aceasta nu pune în discuție veritabile probleme de constituționalitate, ci aspecte de aplicare a legii, efectele textului de lege putând fi deduse din interpretarea coroborată a dispozițiilor Codului de procedură penală și a celor ale Codului penal și Codului civil. Dezlegarea acestei probleme de drept de Curtea Constituțională, cu consecința soluționării pe fond a cauzei în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, ar echivala însă cu substituirea sa în rolul instanței de judecată, ceea ce ar contraveni principiului constituțional al separației puterilor în stat.

24. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 5.672/296/2013 și constată că dispozițiile art. 20 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 mai 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind modificarea anexei nr. 19 la Hotărârea Guvernului
nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat
al bunurilor din domeniul public al statului**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa nr. 19 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— La inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului, aflate în administrarea Administrației Prezidențiale, se actualizează valorile de inventar pentru bunurile imobile cu nr. M.F. 159300 „Complex Palat Cotroceni: teren și amenajări la teren”, M.F. 159301 „Complex Palat Cotroceni: imobil — corpuri clădiri administrative și anexe” și nr. M.F. 35891 „Complex Palat Cotroceni: imobil — corpuri clădiri muzeale”, astfel cum sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR

GABRIEL OPREA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

București, 24 iunie 2015.

Nr. 471.

ANEXĂ

Inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului

1. Ordonator principal de credite (Ministere sau autorități ale administrației publice centrale)	4283732	ADMINISTRAȚIA PREZIDENȚIALĂ
2. Ordonator secundar de credite		
3. Ordonator terțiar de credite		
4. Regii autonome și companii/societăți naționale aflate sub autoritatea ordonatorului principal, institute naționale de cercetare-dezvoltare, care funcționează în baza Ordonanței Guvernului nr. 25/1995 privind reglementarea organizării și finanțării activității de cercetare-dezvoltare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 51/1996, cu modificările ulterioare și, după caz, societăți comerciale cu capital majoritar de stat care au în administrare bunuri din patrimoniul public de stat		

Grupa 8 (Bunuri care alcătuiesc domeniul public al statului)											
Nr. M.F.	Codul de clasificare	Denumirea	Date de identificare			Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar (în lei)	Situția juridică		Situția juridică actuală	Tipul bunului
			Descrierea tehnică (pe scurt)	Vecinătăți (după caz, pe scurt)	Adresa			Baza legală	În administrare/concesiune		
159300	8.29.02	Complex Palat Cotroceni: teren și amenajări la teren	Include: A. Teren intravilan zona Cotroceni, în suprafață de 186.783 mp B. Amenajări la teren, compuse din albie pârâu artificial și două lacuri artificiale, în suprafață de 2.576 mp	N: șos. Cotroceni V: Bd. Geniului S-V: șos. Panduri S, S—E: str. Ana Davila E: bd. Prof. Dr. Gheorghe Marinescu	Țara: România; județul: municipiul București, sectorul 5; bd. Prof. Dr. Gheorghe Marinescu nr. 2	2001	952.719.440	Hotărârea Guvernului nr. 1.279/20.12.2001	în administrare CF nr. 58949 Încheiere nr. 440.753/07.12.2010 la OCPI București, sectorul 5 Conversie în CF nr. 217.584/07.05.2012		imobil
159301	8.29.02	Complex Palat Cotroceni: imobil — corpuri clădiri administrative și anexe, împrejmuiri, instalații aferente construcțiilor, drumuri, alei, rețele, terase, gradene și alte elemente de construcții	Construcții cu subsol parțial, parter, P + 1E, P + 2E sau P + 3E, cu structuri din beton armat monolit, structuri zidărie din BCA și construcții parțiale din lemn; Sc = 11.053 mp, Sd = 32.026 mp; Corpuri de clădiri C4, C5, C6, C7, C8, C9, C11, C12, C13, C14, C15, C16, C17, C18, C19, C20, C21, C22, C23 și C24		Țara: România; județul: municipiul București; sectorul 5; bd. Prof. Dr. Gheorghe Marinescu nr. 2	2001	397.076.667	Hotărârea Guvernului nr. 1.279/20.12.2001	în administrare CF nr. 58949 Încheiere nr. 440.753/07.12.2010 la OCPI București, sectorul 5 Conversie în CF nr. 217.584/07.05.2012		imobil
35891	8.24.01	Complex Palat Cotroceni: imobil — corpuri clădiri muzeale	Include: A. Monument de arhitectură, ansamblu și sit istoric și arheologic, muzeu de interes național. Construcție cu subsol parțial, parter, P + 1E, P + 2E sau P + 3E, datată 1679—1925 și restaurată în 1986. Structura de rezistență din zidărie portantă și cadre de beton armat, cu șarpanta din lemn. Corpuri de clădiri C1 (Sc = 674 mp, Sd = 2.781 mp), C2 (Sc = 982 mp, Sd = 3.583 mp), C3 (Sc = 925 mp, Sd = 2.775 mp); B. Clădire Pavilion acces vizitatori muzeu, realizată în anul 1999, cu parter, cu structura din zidărie portantă din cărămidă cu sâmburi de beton și învelitoare în terasă; Corp clădire C10 (Sc = Sd = 123 mp)		Țara: România; județul: municipiul București, sectorul 5; bd. Prof. Dr. Gheorghe Marinescu nr. 2	2001	160.789.000	Hotărârea Guvernului nr. 1.279/20.12.2001	în administrare CF nr. 58949 Încheiere nr. 440.753/07.12.2010 la OCPI București, sectorul 5 Conversie în CF nr. 217.584/07.05.2012		imobil

TOTAL 1.510.585.107 lei

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unei părți de imobil aflat în domeniul public al statului din administrarea Ministerului Apărării Naționale în administrarea Ministerului Public, pentru Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj-Napoca, Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj și Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 867 alin. (1) și art. 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă transmiterea unei părți de imobil aflat în domeniul public al statului din administrarea Ministerului Apărării Naționale în administrarea Ministerului Public, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) După preluare, partea de imobil prevăzută la alin. (1) va fi utilizată de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj-Napoca, Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj și Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca.

Art. 2. — Ministerul Public va realiza în beneficiul Ministerului Apărării Naționale următoarele lucrări, înainte de începerea lucrărilor de investiții pentru transformarea părții de imobil, conform destinației ulterioare, dată de Ministerul Public:

a) realizarea unei împrejurări perimetrice din elemente din cărămidă și beton, înainte de transformarea pavilionului conform noii destinații date de către Ministerul Public, în vederea asigurării securității imobilului 1191 Cluj-Napoca, cu aspect similar cu împrejurarea existentă la fațada situată în str. Traian Moșoiu, prevăzut la partea superioară cu elemente de prevenție împotriva escaladării — concertină metalică;

b) branșarea independentă a pavilionului A4 la rețelele de utilități publice și refacerea rețelelor de utilități — apă-canal, gaze naturale, energie electrică, comunicații și informatică, instalații de telefonie, semnalizare sau de curenți slabi — care traversează terenul/imobilul sau sunt montate aparent pe

structura de rezistență a acestuia, astfel încât să se asigure funcționalitatea rețelelor/circuitelor existente în imobilul 1191 Cluj-Napoca;

c) toate lucrările de construire, inclusiv cele cuprinse în proiectul de organizare de șantier, să fie efectuate exclusiv pe amplasamentul imobilului, iar accesul la acesta să se realizeze doar prin str. Traian Moșoiu, municipiul Cluj-Napoca.

Art. 3. — În cazul în care nu se respectă destinația părții de imobil, prevăzută la art. 1 alin. (2), precum și condiționările prevăzute la art. 2, aceasta revine de drept în administrarea Ministerului Apărării Naționale, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare.

Art. 4. — Predarea-preluarea părții de imobil transmise potrivit prevederilor art. 1 alin. (1) se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 5. — Ministerul Apărării Naționale și Ministerul Public își vor actualiza în mod corespunzător datele din evidențele cantitativ-valorice și împreună cu Ministerul Finanțelor Publice vor opera modificările corespunzătoare în anexele proprii la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR
GABRIEL OPREA

Contrasemnează:

p. Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Ilie Botoș,
secretar de stat
Ministrul apărării naționale,
Mircea Dușa
Ministrul justiției,
Robert Marius Cazanciuc
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

DATELE DE IDENTIFICARE
ale unei părți de imobil, aflat în domeniul public al statului, care se transmite din administrarea
Ministerului Apărării Naționale în administrarea Ministerului Public

Nr. crt.	Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea bunului imobil care face obiectul actului normativ	Adresa/Carte funciară/ Nr. cadastral	Valoarea părții bunului care se transmite (lei)	Elemente-cadru de descriere tehnică	Persoana juridică de la care se transmite imobilul/CUI	Persoana juridică la care se transmite imobilul/CUI
1	106.669 parțial	8.19.01	Imobil 1191 — parțial	Județul Cluj, municipiul Cluj-Napoca, str. Piața Ștefan cel Mare nr. 1—3 CF 313269 Nr. cad. 313269	274.254,22	1. Construcții Pavilion A4 — Suprafață construită — 825 mp — Suprafață desfășurată — 2.415 mp — Valoarea contabilă — 208,9 lei 2. Amenajări la terenuri: — Drumuri betonate — 33 mp — Valoarea contabilă — 47 lei — Rețea alimentare cu apă — 20 ml — Valoarea contabilă — 4.120,03 lei — Rețea canalizare — 104 ml — Valoarea contabilă — 24.046,11 lei — Împrejmuire din cărămidă — 16,50 ml — Valoarea contabilă — 0,76 lei 3. Alte active fixe: — Pomi — 22 buc. — Valoarea contabilă — 173 lei 4. Teren — Suprafața terenului — 1.494 mp — Valoarea contabilă — 245.658,42 lei	Statul român, din administrarea Ministerului Apărării Naționale CUI — 4183229	Statul român, în administrarea Ministerului Public CUI — 4364748

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 831865